

அகவல்

ஏலாது படுக்கும் எண்சாண் உடம்பை,
நாலுசாண் அகன்ற ஓலகைக் குடிசையில்
முழங்கால் மட்டும் முகம்வரச் சூரூட்டி,
வழங்கு தமிழரசு வளதைத் வில்லெனக்
"கிடப்பவன்" பகலெல்லாம் கடுக்க "உழைப்பவன்"
"குடியானவன்" எனக் கஹு கின்றனர்
முடிபுனை அரசரும், மிடிஇலாச் சிலைவரும்!

அக்குடியானவன் அரசர் சிலைவரோடும்
இக்கொடும் நாட்டில் இருப்பதும் உண்மை!
அழகிய நகரன அவன் அறிந் ததில்லை
அறுசுவை உணவாக்கு - அவன் வாழ்ந்த தில்லை!
அழகிய நகராக் - அறுசுவை உணவான
வழங்குதல் அவனது வழக்கம்; அதனை
விழங்குதல் மற்றவர் மனம்மை ஒழுக்கம்!

"சமதைத்தல்" "உழைத்தல்" சாற்றும் இவற்றிடனை
இமகைக்கும் நரேமும் இல்லலை ஓய்வு - எனும்
குடியானவனின் குறுகிய காதில்
நெடிய ஓர்செய்தி நரோய் வந்தது:
"உலகிற் பெரும்போர்" "உலகைப் பெறும்போர்"
"உலகின் உரிமை உறிஞ்சும் கொடும்போர்"
மண்டிதும் மண்டிதும் மண்டிதும் - ஆகையால்
ஆண்தகை மக்கள் அனைவரும் எழுக"
அந்த ஏழையும் ஆண்தகை தானாம்!

ஓர்வன் ஆண்தகையை உற்றிய தத்தகும்
திருநாள் வாழ்க - எனச் செப்பினான் அவனும்!

அருமை மகனாக்கு - ஓர்வாய் சரேத்தல் போல்,
பெருங்கடல் அளக்கும் பெரும்போர்க் கப்பல்,
குண்டுகள் கொடிய வண்டிகள் சாப்புகை,
வண்டெனப் பறக்கும் வான ஊர்திகள்,
அனைய அனதையும் அடக்கடக்க காக
மறைவினில் சரேத்து வதைத் திடீர்,
இறமைதல் குடிகள் யார்க்கும் போர்வெறி
முட்கு முட்குத்தித் திடீர் ரென எழுந்தான்!

பெல்ஜியம் போலந்து முதல் நல்ல நாடுகள்
பலவும் அழித்துப் பலபொருள் பெற்றான்.
முடியரசு நாடும் குடியரசு கொள்ள
முடியும் என்பதை முடித்த பிரான்சை

வஞ்சம், சமீபச் சியால் மடக்கி ஏறி
அஞ்சாது செல்வம் அபியொடு பறித்தான்.
இத்தாலி சரேத்தே இன்னல் சமீபத் தவன்,
கொத்தாய் ஆசியக் கொள்கையை நாடும்
ஜப்பான் போக்கையும் தட்டிக் கொடுத்தான்.
ஆங்கில நாட்டையும் அமெரிக் காவையும்
எரிக்க நினதை இடலர் என்னுங்
"கூர்வி" நெருப்புக் குழியில் விழுந்தது!

எத்தனை நாட்டுச் சொத்துக் குவியல்!
எத்தனை நாட்டில் இருந்த படகைகள்!
எத்தனை நாட்டில் இருந்த காலாட்கள்!
அத்தனையும் சரேத்து - அலைஅலையாக
உருசிய நாட்டை அழிக்கச் செலுத்தினான்!
உலகின் உயிரை ஒழிக்கச் செலுத்தினான்!
பெரிதினும் மிகவும் பெருநிலை கண்ட
உருசிய நாட்டை ஒழிக்கச் செலுத்தினான்!
மக்கள் வாழ்வின் மதிப்பு இன்னதென,
ஒக்க வாழும் உறுதி இதுவென,
முதிய பெரிய முழுநிலத் திற்கும்
புதிய தாகப் புகட்டிய நாட்டில்
செலுத்தினான் இடலர்; தீரந்தான்; முற்றிற்று!

உருசிய நாட்டின் உடமையைக் கடமையை
மக்கள் தொகையால் வகுத்தே, வகுத்ததை
உடலில் வதைத்தே உயிரினால் காக்கும்
உருசியத்தை இடலர் உணர்கிலான்!

ஜப்பான் காரன் தன்கொடி நாட்ட
இப்பெரு நாட்டின் எழில் நகரங்களில்
குண்டொறி கின்றான்; கொலையைத் தொடங்கினான்!
பண்டை நாள் மறத் தொண்டுகற் கண்டென
நாய்க்குட்டி நாட்கள் நன்று காணக்
காட்டிய தமிழகம் கைகட்டி நிற்குமா?
ஊட்டத் தோள்கை ஓலதைத் தோளென்னுமா?

இந்த நாட்டின் இருப்பையும், மச்சையும்,
வந்துள பகையை வாட்டும் படையாய்
மாற்றி அமர்த்து வதைத்தனர் அன்றோ?
முகத்தையின்னும் முன்னும் திருப்பாது
விடியுமுன் எருதின வால் அபிபற்றிப்பகல்
முடிவினில் எருதின முதுகிற சாயந்து
வருங்குபியானவன் அருகில் இச்செய்தி
வலியச் சென்று வாயதைத் திறந்தது!-

எழும் அரசர், செல்வர், எதிரிஇம் மன்னுக்கு-

உழகைக் க வணெ டும் அவ் வோலகைக் குபிசை!
 உச்சியி னின்றும் ஓராயிரம் அடிக் கீழ்
 வசைச் ச கனலும் மலமைலே வழிதலப் போல்,
 அந் த நஞ்சு தத்தில் ஆயிரம் ஆண்டும் முன்
 குவியப் புதநைத் த அவியா மறக் கனல்,
 அக் குபி யானவன் அழகிய தோளிலும்,
 விழியிலும் எழுந் து மின்ன, அவ் வழை
 எழுந் தான்; அவனுக் கு - இதற்கு முன் வதைத் த
 இழிநிலை, அதன் பயன் என்னும் வறுமனை
 இவனை, அவன் காலனை இழுத் தன கடித் து!

மெத்தை வீ டு, மனெம்மை ஆப்பிள்,
 மூத் தரிசி பாலில் முழுங் கிய சோறு,
 விலதைந் து தன் புகழ் விதைக் கும் ஆட்கள்,
 இவற்றி னின்று தான் இன்பமும் அறமும்,
 துவங் கும் என்று சொல்லல் பொய்ம்மை!

இதனை அவன் கண்ட தில்லை; ஆயினும்
 அக் குபி யானவன் எழுந் தான்
 நிற்க வில்லை; நிறைந் தான் போரிலே!

(வயைப் போரில் ரத்யாவை ஜெர்மனி
 தாக்கத் துவங் கியபோது எழுதியது.)

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt260>